

Za članstvo glej:

http://www.wipo.int/wipolex/en/other_treaties/parties.jsp?treaty_id=208&group_id=22

**Svetovna konvencija o avtorski pravici
(Univerzalna konvencija)**

spremenjena v Parizu 24. junija 1971

Države pogodbenice

so v želji, da v vseh državah zagotovijo varstvo avtorske pravice na književnih, znanstvenih in umetniških delih,

pri veri, da je sistem varstva pravice avtorja - prilagojen za vse nacionalnosti in izražen v svetovni (univerzalni) konvenciji, ki bi se dodal že obstoječim mednarodnim sistemom, vendar da ti ne bi bili kršeni - take narave, da zagotavlja spoštovanje človeških pravic in pospešuje razvoj književnosti, znanosti in umetnosti,

prepričane, da bo tak splošni sistem varstva pravic avtorja olajševal širjenje duhovne ustvarjalnosti in prispeval k boljšemu razumevanju med narodi,

sklenile, da spremenijo svetovno (univerzalno) konvencijo o avtorski pravici, podpisano v Ženevi 6. septembra 1952 (v nadaljnjem besedilu: "Konvencija iz leta 1952") in skladno temu

dosegle tale sporazum:

I. člen

Vsaka država pogodbenica se zavezuje, da bo sprejela vse potrebne predpise za zagotovitev zadostnega in učinkovitega varstva pravice avtorja in vseh drugih imetnikov teh pravic na književnih, znanstvenih in umetniških delih, kot so spisi, glasbena, dramska in kinematografska dela, slikarstvo, rezbarstvo in kiparstvo.

II. člen

1. Objavljena dela državljanov vsake države pogodbenice ter dela objavljena prvič na območju take države, uživajo v vsaki drugi državi pogodbenici varstvo, ki ga ta druga država daje delom svojih državljanov, ki so prvič objavljena na njenem območju ter varstvo, ki ga še posebej prizna ta konvencija.

2. Neobjavljena dela državljanov vsake države pogodbenice uživajo v vsaki drugi državi pogodbenici varstvo, ki ga ta druga država daje neobjavljenim delom svojih državljanov, ter varstvo, ki ga še posebej prizna ta konvencija.

3. Vsaka država pogodbenica lahko za uporabo te konvencije s predpisi svoje notranje zakonodaje izenači s svojimi državljanji vsako osebo, ki ima domicil na njenem območju.

III. člen

1. Vsaka država pogodbenica, ki po svoji notranji zakonodaji postavi kot pogoj za varstvo pravic avtorja izpolnitev formalnosti, kot so deponiranje, registriranje, navedbo, da je avtorska pravica zadržana, overjene listine, plačilo takse, ustvarjanje ali objavljanje del na nacionalnem

območju, mora šteti te zahteve za izpolnjene za vsako delo, zavarovano po tej konvenciji, objavljeno prvič izven te države, katere avtor pa ni njen državljan, že od prve objave tega dela vsi njegovi izvodi, objavljeni z privolitvijo avtorja ali vsakega drugega imetnika teh pravic, nosijo znamenje (C), spremljano z imenom imetnika avtorske pravice in z navedbo leta prve objave; znamenje, ime in leto je treba postaviti na tak način in na tako mesto, ki jasno kažeta, da je avtorska pravica zadržana.

2. Določbe prvega odstavka tega člena ne prepovedujejo posamezni državi pogodbenici, da za zagotovitev pridobitve in uživanja avtorske pravice postavi za dela, ki se prvič objavijo na njenem ozemlju, ali za dela svojih državljanov, ne glede na kraj njihove objave, določene formalnosti ali druge pogoje.

3. Določbe prvega odstavka tega člena ne prepovedujejo posamezni državi pogodbenici, da od osebe, ki se obrne na sodišče, da bi vodila spor, zahteva, naj ugoti predpisom postopka, da naj tožilca zastopa odvetnik, ki opravlja prakso v navedeni državi, ali da tožilec deponira en izvod dela pri sodišču ali kakšnem upravnem pristojništvu ali hkrati pri obeh. Pač pa dejstvo, da te zahteve niso izpolnjene, ne vpliva na polnoveljavnost avtorske pravice. Nobena izmed teh zahtev ne sme biti postavljena državljanu kakšne druge države pogodbenice, če se ne postavi državljanom države, v kateri se varstvo zahteva.

4. V vsaki državi pogodbenici morajo biti zagotovljena pravna sredstva, da bi se brez formalnosti varovala neobjavljena dela državljanov drugih držav pogodbenic.

5. Če kakšna država pogodbenica prizna več varstvenih obdobjih kot eno in če je prvo obdobje daljše od najkrajšega časa, ki ga določa IV. člen te konvencije, ima ta država pravico, da ne uporablja prvi odstavek tega člena za drugo varstveno obdobje in ne za naslednja obdobja.

IV. člen

1. Skladno z II. členom in spodaj navedenimi določbami se trajanje varstva dela določa z zakonom države pogodbenice, v kateri se zahteva varstvo.

2. a) Varstvo dela, zaščiten s to konvencijo, ne sme biti krajše od časa, ki obsega življenje avtorja in 25 let po njegovi smrti. Pač pa ima država pogodbenica, ki od uveljavitve te konvencije na svojem območju omeji ta rok za določene kategorije del na obdobje, ki se šteje od prve objave dela, pravico zadržati ta odstopanja ali jih razširiti na druge kategorije. Za vse te kategorije ne sme varstvo trajati manj kot 25 let, šteto od dneva prve objave.

b) Vsaka država pogodbenica, ki od uveljavitve te konvencije na svojem območju ne šteje trajanja varstva na podlagi avtorjevega življenja, ima pravico, da ga šteje od prve objave dela ali, kjer je to primer, od registriranja tega dela, če je bilo registrirano pred objavo; varstvo ne bo krajše kot 25 let, šteto od dneva prve objave, kjer je to primer od registriranja dela, če je bilo registrirano pred objavo.

c) Če zakonodaja države pogodbenice predvideva dvoje ali več zaporednih varstvenih obdobjih, prvo obdobje ne bo krajše od posameznega najkrajšega obdobja, ki je določeno z določbami pod (a) in (b).

3. Določbe drugega odstavka ne veljajo za fotografska dela in ne za dela uporabne umetnosti. Pač pa ne sme biti v državah pogodbenicah, ki varujejo fotografska dela in dela uporabne umetnosti kot umetniška dela, varstvo za ta dela krajše kot deset let.

4. a) Nobena država pogodbenica ne bo dolžna zagotoviti varstva posameznega dela, daljšega od tistega, ki je za njegovo kategorijo, če gre za neobjavljeno delo - določeno z zakonom države pogodbenice, katere državljan je avtor, če gre za objavljeno delo, pa z zakonom države pogodbenice, v kateri je bilo delo prvič objavljeno.

b) Če zakonodaja posamezne države pogodbenice določa dvoje ali več zaporednih varstvenih obdobj, pomeni za uporabo predhodne določbe pod a) trajanje varstva, ki ga je določila država, seštevek trajanj vseh teh obdobj. Če pa posamezno delo navedena država iz kakršnihkoli razlogov ni zavarovala v drugem ali v enem izmed naslednjih obdobj, druge države pogodbenice ga niso dolžne varovati ves čas tega drugega obdobja ali naslednjih obdobj.

5. Za uporabo četrtega odstavka se delo državljana posamezne države pogodbenice, objavljeno prvič v kakšni državi nepogodbenici, šteje, kot da je bilo prvič objavljeno v državi pogodbenici, katere državljan je avtor.

6. Za uporabo zgoraj navedenega četrtega odstavka se v primeru istočasne objave v dveh ali več državah pogodbenicah šteje, da je bilo delo prvič objavljeno v državi, ki daje najkrajše varstvo. Za delo, ki je bilo istočasno objavljeno v več državah, se šteje vsako delo, ki se je pojavilo v tridesetih dneh od njegove prve objave v dveh ali več državah.

IV.bis člen

1. Pravice, navedene v I. členu, obsegajo temeljne pravice, ki zagotavljajo varstvo avtorjevih premoženjskih koristi, zlasti njegovo izključno pravico, da dovoljuje reproduciranja s kakršnimkoli sredstvom, javno prikazovanje in izvajanje ter radiodifuzijo. Določbe tega člena veljajo za dela, zavarovana s to konvencijo, bodisi v njihovi izvirni obliki bodisi tako, da jih je v izvedeni obliki izvirnega dela mogoče prepoznati.

2. Pač pa lahko vsaka država pogodbenica s svojo nacionalno zakonodajo vnese izjeme pravic, navedenih v prvem odstavku tega člena, ki niso v nasprotju z duhom in določbami te konvencije. Države, ki bi morebiti izkoristile navedeno pravico, morajo pri vsem tem priznati vsakomur od pravic, od katerih delajo izjemo, razumno stopnjo učinkovitega varstva.

V. člen

1. Pravice navedene v I. členu, obsegajo izključno pravico avtorja, da prevede, objavi in odobri prevod ter objavo prevoda del, zavarovanih po tej konvenciji.

2. Pač pa lahko vsaka država pogodbenica s svojo nacionalno zakonodajo omeji pravico prevajanja za pisana dela, vendarle se mora ravnati po tehle določbah.

a) Če po sedmih letih, šteto od prve objave pisanega dela, imetnik pravice do prevajanja ni objavil prevoda ali ni bil objavljen prevod tega pisanega dela, katerega je odobril, v jeziku, ki je v splošni rabi v državi pogodbenici, lahko dobi vsak državljan te države od njenega

pristojnega organa neizključno oziroma omejeno pravico, da v ta jezik prevede in objavi tako prevedeno delo.

b) To dovoljenje je mogoče dobiti le, če prosilec skladno s predpisi, ki veljajo v državi, kjer je sistem prošelj sprejet, dokaže, da je od imetnika pravice do prevoda zahteval odobritev, da prevede in prevod objavi in če - ko je storil vse, kar mu je bila dolžnost storiti - ni mogel priti do imetnika avtorske pravice ali dobiti njegove odobritve. Pod enakimi pogoji je mogoče dobiti dovoljenje tudi, če so za prevod, že objavljen v jeziku, ki je v splošni rabi v državi pogodbenici, izčrpane izdaje.

c) Če prosilec ni mogel priti do imetnika pravice do prevajanja, mora kopijo svoje prošnje poslati založniku, katerega ime je na delu in diplomatskem ali konzularnemu predstavništvu države, katere državljan je imetnik pravice do prevajanja, če je njegovo državljanstvo znano ali ustanovi, ki jo določi vlada te države. Dovoljenja ni mogoče izdati preden ne pretečeta dva meseca šteto od dneva, ko so bili poslani prepisi prošnje.

d) Nacionalna zakonodaja bo sprejela ustrezne ukrepe, da bi imetniku pravice do prevajanja skladno z mednarodnimi običaji zagotovila pravično odškodnino ter plačilo in transfer te odškodnine in zaščitila brezhiben prevod dela.

e) Naslov in ime avtorja izvirnega dela morata biti prav tako natisnjena na vseh izvodih objavljenega prevoda. Dovoljenje bo veljalo le za izdajo na območju države pogodbenice, v kateri se le-to zahteva. Uvoz in prodaja izvodov v kakšni drugi državi pogodbenici sta možna le, če je jezik, ki je v splošni rabi v tej državi, istoveten jeziku, v katerem je delo prevedeno, če njen nacionalni zakon sprejema dovoljenje, in če noben predpis, ki velja v tej državi, ne nasprotuje uvozu in ne prodaji; vprašanje uvoza in prodaje se na območju tiste države pogodbenice, v kateri ne morejo priti do izraza prejšnji pogoji, prepusti zakonodaji te države in sporazumom, ki jih je sklenila. Uporabnik ne bo mogel dovoljenja odstopiti drugim osebam.

f) Dovoljenja ni mogoče dati, če je avtor izvode dela umaknil iz prometa.

V.bis člen

1. Vsaka država pogodbenica, ki se šteje za državo v razvoju, lahko skladno z ustaljeno prakso Generalne skupščine Združenih narodov, po sporočilu, ki ga deponira pri generalnem direktorju Organizacije Združenih narodov za prosveto, znanost in kulturo (v nadaljnjem besedilu: "generalni direktor") takrat, ko ga je ratificirala, sprejela ali mu pristopila ali pozneje v celoti ali deloma uporabi izjeme, predvidene v členih V.ter in V.quater.

2. Vsako sporočilo, deponirano skladno s prvim odstavkom, ostane v veljavi deset let, šteto od dneva uveljavitve te konvencije, ali za vsak del tega desetletnega obdobja, ki ostane, od dneva, ko je bilo sporočilo deponirano, in se lahko v celoti ali deloma obnovi za druga obdobja desetih let, če v roku med petnajstim in tretjim mesecem pred iztekom tekočega desetletnega obdobja, deponira država pogodbenica novo sporočilo pri generalnem direktorju. Sporočila je mogoče deponirati prvič tudi v teh novih desetletnih obdobjih skladno z določbami tega člena.

3. Ne glede na drugi odstavek pa država pogodbenica, ki se po definiciji iz prvega odstavka neha šteti za državo v razvoju, ni pooblaščen obnoviti sporočila, ki ga je deponirala v smislu

prvega ali drugega odstavka: bodisi da sporočilo uradno razveljavi ali ne, izgubi ta država možnost uporabe izjem, ki jih določa V.ter in V.quater člen, bodisi po preteku tekočega desetletnega obdobja bodisi tri leta potem, ko se neha šteti za državo v razvoju, velja pa rok, ki je zadnji iztekel.

4. Izvodi del, ki so že proizvedeni na podlagi izjem, ki jih določata V.ter in V.quater člen, se lahko še naprej dajejo v promet po preteku obdobja, za katero imajo učinek sporočila v smislu tega člena, vse dotlej, dokler ne bodo izčrpani.

5. Vsaka država pogodbenica, ki je skladno s XIII. členom, ki se tiče veljavnosti te konvencije za kakšno posebno državo ali območje, katere položaj se lahko šteje za podobnega položaju držav, navedenih v prvem odstavku tega člena, deponirala sporočilo, lahko tudi glede te države ali območja deponira sporočila o izjemah in obnovitvah po tem členu. Med obdobjem, v katerem veljajo ta sporočila, se lahko uporabijo, za navedeno državo ali območje določbe V.ter in V.quater člena. Vsaka pošiljka izvodov v državo pogodbenico, ki izvirajo iz navedene države ali območja, se šteje kot izvoz v smislu V.ter in V.quater člena.

V.ter člen

1. (a) Vsaka država pogodbenica, za katero velja prvi odstavek V. bis člena, lahko obdobje sedmih let, ki ga določa drugi odstavek V. člena, nadomesti z obdobjem treh let ali vsakim daljšim obdobjem, ki ga določa njena nacionalna zakonodaja. Pač pa v primeru prevoda v jezik, ki ni v splošni rabi v eni ali več razvitih državah, nadomesti članica bodisi te konvencije bodisi samo konvencije iz leta 1952 obdobje enega leta z omenjenim obdobjem treh let.

(b) Vsaka država pogodbenica, za katero velja prvi odstavek V.bis člena, lahko z enotnim soglasjem razvitih držav, ki so države članice bodisi te konvencije bodisi samo konvencije iz leta 1952, in v katerih je jezik v splošni rabi enak, lahko v primeru prevoda v ta jezik nadomesti obdobje treh let, predvideno v določbi pod (a) s kakšnim drugim obdobjem, določenim skladno z navedenim soglasjem s tem, da to obdobje vendarle ne sme biti krajše od enega leta. Pri vsem tem pa ta določba ne velja, če je jezik za katerega gre, angleščina, španščina ali francoščina. Tako soglasje se sporoči generalnemu direktorju.

(c) Dovoljenje bo mogoče dati le, če prosilec skladno z veljavnimi predpisi v državi, kjer je uveden sistem prošenj, dokaže, bodisi, da je zahteval odobritev imetnika pravice do prevajanja bodisi, da ni mogel - ko je storil, kar mu je bila dolžnost storiti - priti do imetnika pravice ali dobiti njegovo odobritev. Hkrati ko predloži to prošnjo, mora prosilec o tem obvestiti bodisi Mednarodni informacijski center za avtorsko pravico, ki ga je ustanovila Organizacija združenih narodov za prosveto, znanost in kulturo, bodisi vsak nacionalni ali regionalni informacijski center, ki je kot takšen naveden v sporočilu, ki ga je v ta namen deponirala pri generalnem direktorju vlada tiste države, v kateri se predpostavlja, da je založnik opravil največji del svojih poklicnih dejavnosti.

(d) Če prosilec ni mogel priti do imetnika pravice do prevajanja, mora z letalsko pošiljko, priporočeno, poslati kopije svoje prošnje založniku, katerega ime je na delu in vsakemu nacionalnemu ali regionalnemu centru za informacije, navedenem v določbi pod (c). Če obstoj takšnega centra ni sporočen, pošlje prosilec eno kopijo tudi Mednarodnemu centru za informacije o avtorski pravici, ki ga je ustanovila Organizacija Združenih narodov za prosveto, znanost in kulturo.

2. (a) Dovoljenja ni mogoče izdati na podlagi tega člena pred iztekom dopolnilnega roka šestih mesecev v primeru, kadar ga je mogoče dobiti po izteku treh let in pred iztekom devetih mesecev v primeru, kadar ga je mogoče dobiti po izteku enega leta. Dopolnilni rok začne teči bodisi od dneva, ko je zahtevana avtorizacija za prevod, naveden v določbi pod (c) v prvem odstavku ali v primeru, kadar sta identiteta in naslov imetnika pravice do prevajanja neznan, od dneva, ko so poslane kopije prošnje, navedene v določbi pod (d) prvega odstavka, da bi se dobilo dovoljenje.

(b) Dovoljenje se ne bo dalo, če je prevod objavil imetnik pravice do prevajanja ali je bil objavljen z njegovo odobritvijo v času omenjenega roka šestih ali devetih mesecev.

3. Vsako dovoljenje, ki se daje na podlagi tega člena, je mogoče uporabiti le za šolsko, univerzitetno rabo ali za raziskovanja.

4. (a) Dovoljenja ni mogoče razširiti na izvoz izvodov in bo veljalo za samo izdajo na območju tiste države pogodbenice, kjer je dovoljenje zahtevano.

(b) Vsak izvod, ki je objavljen skladno s takšnim dovoljenjem, mora vsebovati v ustreznem jeziku navedbo, v kateri je natančno povedano, da se sme izvod razširjati le v državi pogodbenici, ki je dala dovoljenje; če ima delo navedbo, omenjeno v prvem odstavku III. člena, morajo tako objavljeni izvodi imeti enako navedbo.

(c) Prepoved izvoza, predvidenega v določbi pod (a) zgoraj, ne velja, če kakšna vladna ali druga javna ustanova države, ki je skladno s tem členom dala dovoljenje, da se delo prevede v drug jezik razen v angleški, španski ali francoski, pošlje izvode prevoda, opravljenega na podlagi tega dovoljenja, kakšni drugi državi s tem:

(i) da so osebe katerim se pošiljajo, državljani tiste države pogodbenice, ki je dala dovoljenje, ali organizacije, ki zbira takšne državljane;

(ii) da bodo izvodi uporabljeni le za potrebe šole, univerze ali raziskovanja;

(iii) da bo pošiljanje izvodov in njihovo poznejše razširjanje osebam, katerim so namenjeni, brez vsakršnega lukrativnega obeležja;

(iv) da sporazum, ki ga bo generalnemu direktorju sporočila katerakoli od vlad, ki so ga sklenile, posreduje med državo, kateri so izvodi poslani, in državo pogodbenico, da bi bila omogočena prejemanje in razdelitev ali eno izmed teh dveh opravil.

5. Sprejele se bodo ustrezne določbe na nacionalnem področju:

(a) da bi dovoljenja dopuščala pravično nadomestilo, skladno skali avtorskih nadomestil, ki se redno izplačujejo v primeru dovoljenj, za katera se prosto dogovorijo zainteresirani v dveh državah, na katere se to nanaša;

(b) da bo nadomestilo plačano in poslano. Če obstoji nacionalni predpis oziroma deviza, vloži pristojni organ vse napore, zatekajoč se k mednarodnim predpisom, da zagotovi pošiljanje nadomestila v mednarodni konvertibilni valuti ali v njenem ekvivalentu.

6. Vsako dovoljenje, ki ga da posamezna država pogodbenica po tem členu, neha veljati, če je delo, prevedeno v isti jezik, ki ima dejansko enako vsebino kot izdaja, za katero je bila izdana odobritev, objavil v navedeni državi imetnik pravice do prevajanja, ali je bilo objavljeno z njegovo odobritvijo, po ceni, ki se ne more primerjati s ceno običajno v isti državi za podobna dela. Izvodi, ki so pred iztekom dovoljenja že proizvedeni, se lahko še naprej dajejo v promet, dokler ne bodo izčrpani.

7. Kar se tiče del, ki so sestavljena pretežno iz ilustracij, se sme dati dovoljenje za prevod besedila in za reproduciranje ilustracij le, če so izpolnjeni tudi pogoji iz V. quater člena.

8. (a) Odobritev za prevod posameznega dela, zavarovanega s to konvencijo, objavljenega v natisnjeni izdaji ali v podobnih oblikah reproduciranja, se lahko da radiodifuzni ustanovi, ki ima svoj sedež v državi pogodbenici, za katero velja prvi odstavek V. bis člena, na prošnjo, ki jo navedena ustanova vloži v tej državi, vendar ob tehle pogojih:

(i) prevod mora biti od izvodov, proizvedenih in dobljenih skladno z zakoni države pogodbenice;

(ii) prevod se sme uporabiti le v oddajah namenjenih izključno za pouk ali širjenje informacij znanstvenega značaja, namenjenih strokovnjakom posameznega poklica;

(iii) prevod smejo radiodifuzije, ki so legalno določene za uporabnike v državi pogodbenici, uporabiti izključno v namene, naštetih v določbi (ii); tu so mišljena sredstva z zvočnimi ali vizualnimi posnetki, ustvarjenimi na dopusten način in izključno za to radiodifuzijo;

(iv) zvočni ali vizualni posnetki prevoda so lahko predmet izmenjave le med radiodifuznimi ustanovami, ki imajo svoj družbeni sedež v državi pogodbenici, ki je dala takšno dovoljenje;

(v) vsaka uporaba prevoda ne sme imeti nikakršnega lukrativnega obeležja.

(b) Ob pogoju, da se spoštujejo vsa merila in vsi pogoji, naštetih v določbi (a), se lahko da dovoljenje tudi radiodifuzni ustanovi, da prevede vsako besedilo, vneseno ali vklopljeno v akustično-vizualna fiksiranja, izdelana in objavljena z edinim namenom, da se uporabijo v šoli in na univerzi.

(c) Druge določbe tega člena veljajo z izjemo določb pod (a) in (b) za izdajo in uporabo takšnega dovoljenja.

9. Z izjemno določbo tega člena se bo z vsakim dovoljenjem, ki je izdano na njegovi podlagi, ravnalo po določbah V. člena in se bo z njim ravnalo še naprej po določbah V. člena in določbah tega člena celo po obdobju sedmih let, navedenem v drugem odstavku V. člena. Pač pa sme po izteku tega obdobja imetnik dovoljenja zahtevati, da se nadomesti z dovoljenjem, ki se ravna izključno po V. členu.

V. quater člen

1. Vsaka država pogodbenica, za katero velja prvi odstavek V. bis člena, lahko sprejme tele določbe:

(a) če po izteku

(i) obdobja, določenega v določbi pod (c), računane od prve objave določene izdaje književnega, znanstvenega ali umetniškega dela, navedenega v tretjem odstavku ali

(ii) vsakega daljšega obdobja, določenega z nacionalno zakonodajo države, ni imetnik pravice do reproduciranja dal izvodov te izdaje v promet v tej državi ali niso bili dani v promet z njegovo odobritvijo, da bi se ugodilo potrebam bodisi široke javnosti bodisi šolskega ali univerzitetnega pouka po ceni, ki jo je mogoče primerjati s ceno, ki je običajna v navedeni državi za podobna dela, lahko vsak državljan te države, če dobi od pristojnega organa neizključno oziroma omejeno dovoljenje, objavi to izdajo po tej ceni ali po nižji ceni, da bi ugodil potrebam šolskega in univerzitetnega pouka. Dovoljenje se sme izdati le, če prosilec skladno s predpisi, veljavnimi v zadevni državi, dokaže, da je od imetnika pravice zahteval odobritev, da to delo objavi, in da, ko je storil, kar mu je bila dolžnost storiti, ni mogel priti do imetnika avtorske pravice ali dobiti njegove odobritve. Hkrati, ko vloži to prošnjo, mora prosilec o tem obvestiti bodisi Mednarodni center za informacije o avtorski pravici, ki ga je ustanovila Organizacija Združenih narodov za prosveto, znanost in kulturo, bodisi vsak nacionalni ali regionalni center za informacije, naveden v določbi (d).

(b) Dovoljenje je mogoče dati pod enakimi pogoji tudi če med šestmesečnim obdobjem odobreni izvodi izdaje, za katero gre, niso več prodajani v zadevni državi, da bi se ugodilo bodisi potrebam široke javnosti bodisi šolskemu in univerzitetnemu pouku, po ceni, ki se lahko primerja s ceno, običajno v tej državi za podobna dela.

(c) Za obdobje, na katero se nanaša določba pod (a) se šteje rok petih let. Pač pa,

(i) za dela eksaktnih in naravnih ved in tehnologije znaša to obdobje tri leta;

(ii) za dela iz domišljije, kot so romani, pesniška, dramska in dramsko-glasbena dela in za knjige o umetnosti znaša to obdobje sedem let.

(d) Če prosilec ni mogel priti do imetnika pravice do reproduciranja, mora s priporočeno letalsko pošiljko poslati kopije svoje prošnje založniku, katerega ime je na delu, in vsakemu nacionalnemu ali regionalnemu centru za informacije, ki je kot takšen naveden v sporočilu, ki ga je država, za katero se domneva, da v njej založnik opravlja največji del svojih poklicnih dejavnosti, deponirala pri generalnemu direktorju. Kadar podobnega sporočila ni, pošlje eno kopijo tudi Mednarodnemu centru za informacije o avtorski pravici, ki ga je ustanovila Organizacija Združenih narodov za prosveto, znanost in kulturo. Dovoljenja ni mogoče dati pred iztekom roka treh mesecev, šteto od takrat, ko je bila kopija prošnje poslana.

(e) V primeru, da je mogoče dobiti dovoljenje po izteku obdobja treh let, ga je mogoče dati praviloma iz tega člena:

(i) le po izteku roka šestih mesecev, šteto, ko je bila zahtevana odobritev, navedena v določbi pod (a), ali v primeru da sta identiteta in naslov imetnika pravice do reproduciranja neznana, od dneva, ko so bile poslane kopije prošnje, navedene v določbi pod (d), da bi se dobilo dovoljenje;

(ii) le, če med tem rokom niso bili dani v promet izvodi izdaj ob pogojih, predvidenih v določbi pod (a).

(f) Ime avtorja in naslov določene izdaje dela morata biti natisnjena na vseh izvodih objavljenega reproduciranja. Dovoljenje se ne sme razširiti tudi na izvoz izvodov in bo veljalo le za izdaje v državi pogodbenici, kjer je bilo to dovoljenje zahtevano. Uporabnik ne sme dovoljenja odstopiti drugim osebam.

(g) Nacionalna zakonodaja bo sprejela ustrezne ukrepe, da bi zagotovila natančno reproduciranje izdaje, za katero gre.

(h) Ne bodo se izdala dovoljenja za reproduciranje in objavlanje prevoda kakšnega dela v smislu tega člena v spodaj navedenih primerih:

(i) če prevod, za katerega gre, ni objavil imetnik avtorske pravice ali ni bil objavljen z njegovo odobritvijo;

(ii) če prevod ni v jeziku, ki je splošno v rabi v državi, ki je pooblaščen za izdajo dovoljenja.

2. Določbe, ki sledijo, veljajo za izjeme, predvidene v prvem odstavku tega člena:

(a) Vsak izvod, objavljen skladno z dovoljenjem, danim v smislu tega člena, mora vsebovati navedbo v ustreznem jeziku, s katero se natančno določa, da se bo izvod razširjal samo v državi pogodbenici, za katero velja omenjeno dovoljenje; če ima delo navedbo omenjeno v prvem odstavku III. člena, morajo tako objavljeni izvodi imeti enako navedbo.

(b) Na nacionalnem področju bodo sprejeti ustrezni predpisi:

(i) da bi dovoljenje omogočilo pravično nadomestilo, skladno skali avtorskih nadomestil, ki se redno plačujejo v primeru, ko se zainteresirani v dveh državah o dovoljenju prosto dogovorijo;

(ii) da bi bilo nadomestilo plačano in poslano. če obstoji nacionalni predpis glede deviz, bo pristojni organ vložil vse napore oziroma se bo zatekel k mednarodnim predpisom, da bi zagotovil pošiljanje nadomestila v mednarodni konvertibilni valuti ali v njenem ekvivalentu.

(c) Kadarkoli imetnik pravice do reproduciranja da v prodajo izvode izdaje posameznega dela v državi pogodbenici, da bi se ugodilo potrebam bodisi široke javnosti bodisi šolskega ali univerzitetnega pouka ali se dajo v prodajo z njegovo odobritvijo, po ceni, ki se lahko primerja s ceno, običajno v navedeni državi za podobna dela, neha veljati vsako dovoljenje, izdano na podlagi tega člena, če je ta izdaja v istem jeziku kot izdaja, objavljena na podlagi dovoljenja, in če je njena vsebina dejansko enaka. Izvodi, proizvedeni pred iztekom dovoljenja, se bodo lahko še naprej dajali v promet vse dotlej, dokler ne bodo izčrpani.

(d) Dovoljenja ni mogoče dati, kadar je avtor umaknil iz prometa vse izvode posamezne izdaje.

3. (a) Z izjemo določb odstavka (b) so književna, znanstvena ali umetniška dela, za katera velja ta člen, omejena na dela, objavljena v natisnjeni izdaji ali v kakšni podobni obliki reproduciranja.

(b) Ta člen velja tudi za akustično-vizualno reproduciranje dopustnih akustično-vizualnih fiksiranj, če vsebujejo ali vase vklopijo zavarovana dela in tudi za prevod besedila, ki jih

spremlja, v jeziku, ki je splošno v rabi v državi, ki je pooblaščen, da izda dovoljenje, podrazumevajoč, da so akustično-vizualna fiksiranja, za katera gre, zamišljena in objavljena le za šolsko in univerzitetno rabo.

VI. člen

Z "objavo" je v smislu te konvencije mišljeno reproduciranje v materialni obliki in dajanje izvodov dela na razpolago javnosti dati ji možnost, da ga čita, ali da se z njim vizualno seznaní.

VII. člen

Ta konvencija ne velja za dela ali pravice na teh delih, ki bi se od njene uveljavitve v državi pogodbenci, v kateri se zahteva varstvo, prenehala definitivno varovati ali v njej niso bila nikdar niti zavarovana.

VIII. člen

1. Ta konvencija, ki bo imela datum 24. julija 1971 bo deponirana pri generalnem direktorju in bo ostala odprta za podpis vsem državam članicam konvencije iz leta 1952 za čas 120 dni, šteto od njenega datuma. Predložila se bo v ratifikacijo ali v sprejetje državam podpisnicam.

2. Vsaka država, ki ne bo podpisala te konvencije, ji bo lahko pristopila.

3. Ratifikacija, sprejetje ali pristop se lahko opravijo, če se v ta namen deponirajo listine pri generalnem direktorju.

IX. člen

1. Ta konvencija bo začela veljati tri mesece po tem, ko bo deponirano dvanajst listin o ratifikaciji, sprejetju ali pristopu.

2. Skladno temu bo konvencija začela veljati za vsako državo tri mesece po tem, ko bodo deponirane listine o ratifikaciji, sprejetju ali pristopu posebej za zadevno državo.

3. Pristop k tej konvenciji države nečlanice konvencije iz leta 1952 pomeni pristop tudi k omenjeni konvenciji, toda, če je njena listina o pristopu deponirana pred uveljavitvijo te konvencije, bo morala navedena država svoj pristop konvenciji iz leta 1952 podrediti uveljavitvi te konvencije. Po uveljavitvi te konvencije ne bo mogla nobena država pristopiti izključno konvenciji iz leta 1952.

4. Razmerja med državami članicami te konvencije, in državami, ki so članice samo konvencije iz leta 1952, ureja konvencija iz leta 1952. Pač pa vsaka država, članica samo konvencije iz leta 1952, lahko po sporočilu, ki ga deponira pri generalnem direktorju, izjavi, da dopušča uporabo konvencije iz leta 1971 za dela svojih državljanov ali za dela, ki jih vsaka država članica te konvencije prvič objavi na svojem območju.

X. člen

1. Vsaka država pogodbenica se zavezuje, da bo skladno s predpisi svoje ustave sprejela potrebne ukrepe, da bi zagotovila uporabo te konvencije.

2. Šteje se, da mora biti od datuma, ko začne ta konvencija veljati za posamezno državo, tej državi omogočeno, da po svoji nacionalni zakonodaji uporablja njene določbe.

XI. člen

1. Ustanovi se medvladni komite, ki ima te pristojnosti:

(a) da preučuje probleme, ki se nanašajo na uporabo in učinek svetovne (univerzalne) konvencije;

(b) da pripravi občasne revizije te konvencije;

(c) da v sodelovanju z različnimi mednarodnimi zainteresiranimi ustanovami, zlasti z Organizacijo Združenih narodov za prosveto, znanost in kulturo, Mednarodno unijo za varstvo književnih in umetniških del in Organizacijo ameriških držav preučuje vsak drug problem, ki se nanaša na mednarodno varstvo avtorske pravice;

(d) da obvešča države, članice svetovne (univerzalne) konvencije, o svojem delu.

2. Komite sestavljajo predstavniki 18 držav pogodbenic članic te konvencije ali samo konvencije iz leta 1952.

3. Komite se imenuje, upoštevajoč pravilno ravnotežje med nacionalnimi koristmi na podlagi geografskega položaja prebivalstva, jezika in razvojne stopnje.

4. Generalni direktor Organizacije Združenih narodov za prosveto, znanost in kulturo, generalni direktor Svetovne organizacije za intelektualno lastnino in generalni tajnik Organizacije ameriških držav ali njihovi predstavniki se lahko udeležijo sej komiteja s svetovalnim glasom.

XII. člen

Medvladni komite bo skliceval konferenco za revizijo kadarkoli se mu bo to zdelo nujno ali če bo sklicevanje zahtevalo vsaj deset držav, članic te konvencije.

XIII. člen

1. Vsaka država pogodbenica lahko v trenutku deponiranja listin o ratifikaciji, sprejetju ali pristopu ali pozneje po sporočilu, ki ga pošlje generalnemu direktorju, izjavi, da se ta konvencija lahko uporablja na vso ali na del države ali območja katerega zunanje odnose zagotavlja; konvencija se bo uporabljala za države ali območja, navedena v sporočilu, šteto od izteka roka treh mesecev, predvidenega v IX. členu. Če takega sporočila ni, se ta konvencija ne bo uporabljala za zadevne države ali območja.

2. Pač pa se ta člen v nobenem primeru ne bi mogel razlagati tako, da vsiljuje katerikoli državi pogodbenici, naj molče prizna ali sprejme dejansko stanje vsakega območja na katero utegne uporabiti to konvencijo kakšna druga država pogodbenica na podlagi tega člena.

XIV. člen

1. Vsaka država pogodbenica bo imela pravico odpovedati to konvencijo v lastnem imenu ali v imenu vse države ali enega njenega dela ali območja, na katero bi se nanašalo sporočilo določeno v XIII. členu. Odpoved se da po sporočilu, ki se pošlje generalnemu direktorju. Ta odpoved se bo nanašala tudi na konvencijo iz leta 1952.
2. Ta odpoved bo imela učinek le glede države ali ozemlja ali območja v imenu katerih je dana in le dvanajst mesecev po dnevu, ko bo sprejeto sporočilo.

XV. člen

Vsak spor med dvema ali več državami pogodbenicami glede razlage ali uporabe te konvencije, ki ne bo rešen s pogajanjem, bo postavljen pred Mednarodno sodišče pravde, da ga reši, če države v sporu ne pristopijo h kakšnemu drugemu načinu reševanja.

XVI. člen

1. Ta konvencija bo sestavljena v francoskem, angleškem in španskem jeziku. Vsa tri besedila bodo podpisana in bodo enako veljavna.
2. Generalni direktor bo po posvetu z zainteresiranimi vladami sestavil uradna besedila te konvencije v nemškem, arabskem, italijanskem in portugalskem jeziku.
3. Vsaka država pogodbenica ali skupina držav bo lahko po generalnem direktorju in sporazumno z njim sestavila tudi druga besedila v jeziku, ki ga sama izbere.
4. Vsa ta besedila bodo priključena podpisanemu besedilu te konvencije.

XVII. člen

1. Ta konvencija v ničemer ne krši predpisov bernske konvencije za varstvo književnih in umetniških del in ne pripadnost uniji, ustanovljeni z bernsko konvencijo.
2. Za uporabo predhodnega odstavka je temu členu dodana deklaracija. Ta deklaracija je sestavni del te konvencije za države zavezane z bernsko konvencijo do 1. januarja 1951 ali ki ji bodo naknadno pristopile. Podpis te konvencije od zgoraj omenjenih držav velja tudi za deklaracijo; vsaka ratifikacija ali sprejetje te konvencije in vsak pristop teh držav k njej pa zahtevajo tudi ratifikacijo, sprejetje ali pristop deklaraciji.

XVIII. člen

Ta konvencija ne razveljavlja večstranskih ali dvostranskih pogodb ali sporazumov o avtorski pravici, ki so ali utegnejo biti v veljavi med dvema ali več ameriškimi državami ali izključno med njimi. V primeru nesoglasja med določbami ene izmed teh pogodb ali enega izmed teh veljavnih sporazumov na eni strani in določbami te konvencije na drugi strani bodisi med določbami te konvencije in določbami vsake nove pogodbe ali vsakega novega sporazuma, ki bi bila sklenjena med dvema ali več ameriškimi republikami po uveljavitvi te konvencije, bosta imela pogodba ali sporazum, ki sta najprej sklenjena, prednost med strankami. Ne žalijo

se pravice na delu, pridobljene z veljavnimi pogodbami ali sporazumi v katerikoli državi pogodbenici pred uveljavitvijo te konvencije v navedeni državi.

XIX. člen

Ta konvencija ne razveljavlja večstranskih ali dvostranskih pogodb ali sporazumov o avtorski pravici, ki veljajo med dvema ali več državami pogodbenicami. V primeru nesoglasja med določbami ene izmed pogodb ali sporazumov in določbami te konvencije imajo prednost določbe konvencije. Ne bo kršena pravica na delu, pridobljena s pogodbami ali sporazumi, ki so veljali v posamezni državi pogodbenici pred uveljavitvijo te konvencije v njej. Ta člen v ničemur ne žali določb XVII. in XVIII. člena.

XX. člen

Na to konvencijo ni dopusten nikakršen pridržek.

XXI. člen

1. Generalni direktor bo poslal pravilno overjene prepise te konvencije zainteresiranim državam ter generalnemu tajniku Združenih narodov, da se registrirajo, za kar bo ta poskrbel.
2. Poleg tega bo obvestil vse zainteresirane države o deponiranju listin o rafitikaciji, sprejetju ali pristopu o dnevu uveljavitve te konvencije, o v njej predvidenih sporočilih in o odpovedih iz XIV. člena.

DODATNA DEKLARACIJA, KI SE NANAŠA NA XVII. ČLEN

Države članice Mednarodne unije za varstvo književnih in umetniških del (v nadaljnjem besedilu: "Bernska unija"), podpisnice te konvencije, so,

v želji, da utrdijo svoje mednarodne odnose na podlagi omenjene unije in da se izognejo vsakemu sporu, ki bi utegnil nastati iz koeksistence bernske in svetovne (univerzalne) konvencije o avtorski pravici,

ob priznanju začasne potrebe za nekatere države, da svoje varstvo avtorske pravice prilagodijo stopnji svojega kulturnega, socialnega in ekonomskega razvoja,

s skupnim sporazumom sprejele določbe te deklaracije:

(a) z izjemo določb odstavka (b) ne bodo zavarovana s svetovno (univerzalno) konvencijo o avtorski pravici v državah Bernske unije dela, ki imajo v smislu bernske konvencije za državo izvora državo, ki je po 1. januarju 1951 zapustila Bernsko unijo;

(b) če se posamezna država pogodbenica šteje za državo v razvoju skladno z ustaljeno prakso Generalne skupščine Združenih narodov in je v trenutku svojega umika iz Bernske unije pri generalnem direktorju Organizacije Združenih narodov za prosveto, znanost in kulturo deponirala sporočilo, v smislu katerega izjavlja, da se šteje za državo v razvoju, se ne bodo uporabljale določbe odstavka (a) vse dotlej, dokler bo ta država skladno z določbami V.bis člena mogla uporabiti izjeme, predvidene s to konvencijo.

(c) svetovna (univerzalna) konvencija o avtorski pravici ne bo veljala za odnose med državami, ki jih veže Bernska konvencija, glede varstva del, ki imajo po njej za državo izvora eno izmed držav Bernske unije.

RESOLUCIJA, KI SE NANAŠA NA XI. ČLEN

Konferenca za revizijo svetovne (univerzalne) konvencije o avtorski pravici je,

ko je obravnavala vprašanja, ki se nanašajo na medvladni komite, določen v XI. členu te konvencije, ki se ji doda ta resolucija,

sklenila naslednje:

1. Komite bodo v začetku sestavljali predstavniki dvanajstih držav članic medvladnega komiteja ustanovljenega v smislu XI. člena konvencije iz leta 1952 in dodatne resolucije, poleg tega pa tudi predstavniki tehle držav: Alžirije, Avstralije, Japonske, Mehike, Senegala in Jugoslavije.

2. Države, ki niso članice konvencije iz leta 1952 in ki ji ne bodo pristopile pred prvo redno sejo komiteja, ki bo po uveljavitvi te konvencije, bodo nadomeščene z drugimi državami, ki jih bo komite imenoval skladno z drugim in tretjim odstavkom XI. člena na svoji prvi redni seji.

3. Od uveljavitve te konvencije se komite, predviden v prvem odstavku, skladno z XI. členom te konvencije šteje za konstituiranega.

4. Komite bo imel prvo sejo v roku enega leta, šteto od uveljavitve te konvencije.

5. Komite voli predsednika in dva podpredsednika. Komite si predpiše svoj poslovnik, pri čemer ga vodijo tale načela:

(a) predstaviški mandat bo redno trajal šest let, tretjina predstavnikov pa se bo obnavljala vsaki dve leti, pač pa je mišljeno, da bo tretjina prvih mandatov iztekla koncem druge redne seje komiteja, ki bo po uveljavitvi te konvencije, druga tretjina koncem njegove tretje redne seje, preostala tretjina pa koncem njegove četrte redne seje.

(b) Določbe o postopku, po katerem bo komite skrbel za zasedbo praznih mest, o vrstnem redu iztekov mandata, o pravici do ponovne izvolitve in o volitvenih procedurah, se morajo spoštovati, da bi se obdržalo ravnotežje med potrebo po nepretrganosti v sestavu in potrebo po rotaciji v predstavljanju, kakor tudi glede na tretji odstavek XI. člena.

Izraža se želja, naj Organizacija Združenih narodov za prosveto, znanost in kulturo poskrbi za tajništvo komiteja.

Da bi to potrdili, so podpisani, ko so deponirali svoja pooblastila, podpisali to konvencijo.

Sestavljeno v Parizu, štiriindvajsetega julija 1971 v enem edinem izvodu.

DODATNI PROTOKOL 1 K SVETOVNI (UNIVERZALNI) KONVENCIJI O AVTORSKI PRAVICI,

**SPREMENJENI V PARIZU DNE 24. JULIJA 1971, KI SE NANAŠA NA VARSTVO
DEL OSEB BREZ DRŽAVLJANSTVA IN BEGUNCEV**

Države, članice svetovne (univerzalne) konvencije o avtorski pravici, spremenjene v Parizu dne 24. julija 1971 (v nadaljnjem besedilu: "konvencija iz leta 1971") in tega protokola,

so se sporazumele o tehle določbah:

1. Osebe brez državljanstva in begunci, ki imajo svoje običajno prebivališče v eni državi pogodbenici, so glede uporabe konvencije iz leta 1971 izenačene z državljani te države.

2. (a) Ta protokol bo podpisan in predložen v ratifikacijo ali v sprejetje državam podpisnicam in mu bo mogoče pristopiti skladno z določbami VIII. člena konvencije iz leta 1971.

(b) Ta protokol začne veljati za vsako državo z dnem, ko bodo deponirane listine o ratifikaciji, sprejetju ali pristopu, ki se nanj nanašajo, pogoj pa je, da je navedena država že članica konvencije iz leta 1971.

(c) Z dnem, ko začne veljati ta protokol za kakšno državo, ki ni članica dodatnega protokola 1 h konvenciji iz leta 1952 se bo štelo, da je ta poslednji začel veljati za navedeno državo.

Da bi to potrdili, so pravilno pooblaščeni podpisniki podpisali ta protokol.

Sestavljeno v Parizu štiriindvajsetega julija 1971 v francoskem, angleškem in španskem jeziku v treh verodostojnih besedilih v enem edinem izvodu, ki bo deponiran pri generalnem direktorju Organizacije Združenih narodov za prosveto, znanost in kulturo, ki bo njegovo pravilno overjeno kopijo poslal državam podpisnicam ter generalnemu tajniku Združenih narodov, da se registrira, za kar bo ta poskrbel.

**DODATNI PROTOKOL 2
K SVETOVNI (UNIVERZALNI) KONVENCIJI O AVTORSKI PRAVICI,
SPREMENJENI 24. JULIJA 1971 V PARIZU, KI SE NANAŠA NA UPORABO
KONVENCIJE ZA DOLOČENA DELA MEDNARODNIH ORGANIZACIJ**

Države članice svetovne (univerzalne) konvencije o avtorski pravici, spremenjene v Parizu 24. julija 1971 (v nadaljevanju besedila: "konvencija iz leta 1971") in tega protokola,

so se sporazumele o tehle določbah:

1. (a) Varstvo, ki ga določa prvi odstavek II. člena konvencije iz leta 1971, velja za dela, ki jih Organizacija Združenih narodov, specializirani zavodi povezani z Združenimi narodi ali Organizacija ameriških držav prvič objavijo.

(b) Varstvo, ki ga določa drugi odstavek II. člena konvencije iz leta 1971, velja tudi za navedeni organizaciji ali za zavode.

2. (a) Ta protokol bo podpisan in predložen v ratifikacijo ali sprejetje državam podpisnicam in mu bodo lahko pristopile skladno z določbami VIII. člena konvencije iz leta 1971.

(b) Ta protokol bo začel veljati za vsako državo z dnem, ko bodo deponirane listine o ratifikaciji, sprejetju ali pristopu, ki se nanj nanašajo, pogoj pa je, da je navedena država že članica konvencije iz leta 1971.

Da bi to potrdili, so pravilno pooblašчени podpisniki podpisali ta protokol.

Sestavljeno v Parizu štiriindvajsetega julija 1971 v francoskem, angleškem in španskem jeziku v treh verodostojnih besedilih v enem edinem izvodu, ki bo deponiran pri generalnem direktorju Organizacije Združenih narodov za prosveto, znanost in kulturo, ki bo njegovo pravilno overjeno kopijo dostavil državam podpisnicam ter generalnemu tajniku Združenih narodov, da se registrira, za kar bo ta poskrbel.